

lem saa stærkt beklager sig over Inddelingen paa Kryds og tværs, Inddelingen efter Fag og Landområde. Kontorcheferne har hver især deres Fag, tilsvarende Fag findes i Filialerne, og Filialbestyrerne er Chefer for alle de i Filialen ansatte, uanset hvilke Fag de tilhører. Der er ikke noget underligt heri, det vilde tværtimod være underligt, om f. Eks. Veksselfagets Kontorchef i Hovedkontoret tillige var Chef for det Personale, der er ansat i Veksselfaget i Provinsfilialerne, eller om han i det hele havde samtlige Veksselforretninger under sig; hvad enten de foregik i Hovedkontoret eller i Filialerne.

Det ærede Medlem syntes at ville være mere tilfreds, hvis Sektionslederne stod umiddelbart under Generaldirektøren, saaledes som Generaldirektionen har foreslaaet det for Baneafdelingens og Maskinafdelingens Vedkommende, medens den har indskudt to Overtrafikinspektører som Mlemled mellem Trafiksektionen og Generaldirektionen. Nu vilde jeg ønske, at det ærede Medlem vilde paatage sig at forklare mig, hvorledes Samarbejdet mellem disse Sektionsledere og Afdelingsdirektørerne skulde foregaa, men det er en anden Opgave end den, det ærede Medlem har givet sig af med. Jeg er i øvrigt ikke i Tvivl om, at hvis det ærede Medlem vilde paatage sig denne Opgave, vilde det forme sig som et Forsvar for Lovforslagets Bestemmelser, thi Samarbejdet maatte blive af ganske samme Karakter, som det er foreslaaet, men kun ikke saa omfattende og saa detailleret. Lovforslaget gaar ud fra den Tankegang, at Generaldirektøren ikke med Bistand af Afdelingscheferne kan overkomme det direkte Samarbejde med de nævnte Sektionsledere, og derfor sætter man paa forskellige Steder en Mand imellem dem, som kun faar en Trediedel af det overordnede og tilsynsførende Arbejde, som Generaldirektionen vilde have ind under Generaldirektøren. Jeg synes denne Ordning er fuldstændig klar og letfattelig.

Ogsaa overfor Generalsekretærens Stilling er det ærede Medlem meget usikker. Nu maa det ærede Medlem erindre, at det er en ny Stilling, der oprettes, og det er for meget at forlange en nøjagtig Beskrivelse af, hvorledes hans Virksomhed vil blive i alle Enkeltheder. Det vil dels bero paa den Instruktion, der bliver givet derom, og dels paa, i hvor høj Grad Generaldirektøren personlig vil blive i Stand til at benytte sig af ham, og vel ogsaa paa, i hvor høj Grad Generalsekretæren selv forstaar at gøre sig

gældende. Men det ærede Medlem udnævner ham straks paa Mistanké til at være en ny Instans, fordi han benævnes som Generaldirektørens højre Haand. Den højre Haand vil alle have fat i, siger det ærede Medlem, og naar man vil til Generaldirektøren, søger man først den højre Haand. Jeg tror ikke, det forholder sig saaledes mere. Er der noget, Folk i vore Dage har Sans for, er det at springe Mellemliddene over og gaa direkte til Toppen. Det er besværligt for enhver, der sidder i Spidsen for en stor Administration, at overkomme al den personlige Ekspedition, som ikke lader sig afvise, fordi Folk vil til Hovedet, som de siger. Skal man have Haab om at komme igennem og faa gjort noget ved de Ting, som Samtalen har drejet sig om, er det, man maa have den forstaaende, kyndige Medarbejder ved sin Side, det, man kalder for den højre Haand. Denne Betegnelse for Generalsekretæren er derfor rigtig nok og indeholder efter min Mening ikke Spor af Bevis for, at han skulde blive til en ny Instans.

Det er saa langt fra, at jeg — som det ærede Medlem haabede — i mine stille Timer skulde være blevet bange for, at dette Lovforslag var umuligt, at jeg tværtimod maa sige, at jo mere jeg har beskæftiget mig med det siden dets Fremsettelse — og det er for Resten ikke saa lidt —, er jeg blevet mere og mere overbevist om, at jeg kan tage det parlamentariske Ansvar for denne Sags Gennemførelse. Det, som oprindeligt blev bestemmende for mig, og som stadig er vejledende for mig og bevirker, at jeg fastholder det og anser det for fuldkommen rigtigt, var det, at jeg i Statsbaneudvalgets Forslag fandt en bærende Tanke, som jeg genkender fra de Erfaringer, jeg selv har gjort i det praktiske Liv, og som enhver praktisk Forretningsmand har gjort, nemlig denne simple, at naar der bliver for meget at bestille, maa Arbejdet udstykkedes. Enhver Forretning vil, efterhaanden som den arbejder sig frem, faa at mærke, at de Rammer, som til at begynde med var gode, er i Færd med at sprænges, hvis der ikke i Tide foretages Forandringer, og de Forandringer, som skal foretages, naar en Forretning vokser sig saa stor, er: Decentralisation. Vigtigheden deraf beror paa dette, at det centrale i al Forretningsledelse og Administration er det personlige Overblik og det personlige Samspil mellem de Faktorer, som arbejder. Man tager fuldkommen fejl, naar